

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON/ŽUPANIJA
KANTONALNI/ŽUPANIJSKI SUD U MOSTARU
Broj : 56 0 K 032095 12 Kž
Mostar, 30.10.2012 godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni/Županijski sud u Mostaru u vijeću sastavljenom od sudije Jurišić Mladena kao predsjednika vijeća te sudija Kebo Hame i Pavlović Slavka kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Špago Adise, u krivičnom predmetu protiv optuženih Bubalo Emira i dr. zbog krivičnog djela Zloupotrebe službenog položaja i ovlaštenja iz člana 383 stav 2 i dr. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, nakon održane javne sjednice žalbenog vijeća dana 30.10.2012 godine u prisutnosti Kantonalnog/Županijskog tužitelja iz Mostara Tomić Predraga, optuženog Bubalo Emira i branitelja advokata Kolić Kadrije i optuženog Omerović Esada, i branitelja advokata Bajramović Marsele, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba Kantonalnog /Županijskog tužitelja Područnog tužiteljstva Konjic izjavljena protiv presude Općinskog suda Konjic broj 56 0 K 032095 10 K od 23.11.2011 godine se odbija kao neosnovana.

Žalbe branitelja optuženih Bubalo Emira i Omerović Esada se djelomično uvažavaju pa se navedena presuda preinačava na način da se optuženi Bubalo Emir i Omerović Esad na osnovu člana 299 tačka a/ Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine OSLOBAĐAJU OD OPTUŽBE i to : da bi optuženi Bubalo Emir radnjama pod tačkama 1.) i 2.) izreke navedene presude počinio krivično djelo Zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383 stav 2 u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine a optuženi Omerović Esad da bi radnjama pod tačkom 3.) iste presude počinio krivično djelo Nesavjesnog rada u službi iz člana 387 stav 2 u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 203 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka iz člana 199 stav 2 tačke a-f./ istog Zakona kao i nužni izdaci optuženih i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret budžetskih sredstava.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda Konjic broj 56 0 K 032095 10 K od 23.11.2011 godine oglašeni su krivima optuženi Bubalo Emir zbog krivičnog djela Zloupotrebe službenog položaja i ovlašćenja iz člana 383 stav 2 u vezi sa stavom 1 i članom 55 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) a Omerović Esad zbog krivičnog djela Nesavjesnog rada u službi iz člana 387 stav 2 u vezi sa stavom 1 KZ FBiH za koja djela su im izrečene uvjetne osude uz utvrđene kazne zatvora i to optuženom Bubalo Emiru kazna zatvora u trajanju od jedne godine i dva mjeseca a optuženom Omerović Esadu kazna zatvora u trajanju od sedam mjeseci, sve sa rokom provjeravanja od jedne godine.

Na osnovu člana 202 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

(ZKP FBiH) optuženi su obavezani da plate troškove krivičnog postupka od po 500 KM i paušalni iznos od po 50 KM.

Protiv presude žalbu su uložili:

-Kantonalni/Županijski tužitelj Područnog tužiteljstva Konjic u odnosu na dio presude za optuženog Bubalo Emira i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 2 ZKP FBiH („opreza radi“), zbog „pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja“ i zbog odluke o uvjetnoj osudi sa prijedlogom da se presuda preinači i optuženom Bubalo Emiru izrekne kazna zatvora u skladu sa zakonom“.

-advokat Kolić Kadrija branitelj optuženog Bubalo Emira i to zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 1 tačke d/,h/,i/. te j/. ZKP FBiH, zbog povrede krivičnog zakona i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se ukine i održi pretres pred apelacionim vijećem.

-advokat Petrović Zlatko branitelj optuženog Omerović Esada zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 1 tačke d/,h/,i/. te j/. ZKP FBiH, zbog povrede Krivičnog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjenično stanja sa prijedlogom da se presuda preinači i optuženi bude oslobodjen od optužbe.

Pismeni odgovor na žalbu tužitelja podnio je branitelj advokat Kolić Kadrija sa prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana.

Današnja sjednica vijeća održana je u prisutnosti Kantonalnog/Županijskog tužitelja iz Mostara Tomić Predraga, optuženog Bubalo Emira i branitelja advokata Kolić Kadrije te optuženog Omerović Seada i braniteljice advokata Bajramović Marsele (predala punomoć).

Tužitelj je ostao kod žalbenih navoda i prijedloga da se pobijana presuda u odnosu na optuženog Bubalo Emira preinači u odluci o krivičnopravnoj sankciji i optuženom izrekne kazna zatvora.

Branitelj optuženog Bubalo Emira je ostao kod žalbe objašnjavajući da je prvostepeni sud povrijedio objektivni identitet optužbe grubim zadiranjem u njen činjenični supstrat čime je počinio bitne povrede koje su naznačene u pismenoj žalbi te je za spis predao Odluku Ustavnog suda Federacije BiH broj U-1/12 od 17.4.2012 godine sa navodom da ta odluka ima za posljedicu nepostojanje blanketne norme predmetnog krivičnog djela iz člana 383 stav 2 u vezi sa stavom 1 KZ FBiH iz tačke 1.izreke presude.

Optuženi Bubalo Emir je prihvatio navode iz žalbe branitelja uz objašnjenja da je davanje predmetne koncesije isključiva nadležnost općine kao osnovne jedinice lokalne samouprave.

Braniteljica optuženog Omerović Seada je o potpunosti ostala kod žalbe koju je protiv presude podnio raniji branitelj advokat Petrović Zlatko dodajući da je postojalo pravo optuženog da izda građevinsku dozvolu na Općinu Konjic koja je isključivi vlasnik građevinskog zemljišta.

Optuženi Omerović Sead je prihvatajući žalbene navode branitelja naveo da je građevinsku dozvolu Općini Konjic dao u skladu sa Zakonom o građenju.

Tužitelj je u odgovoru na žalbu predložio da se žalbe optuženih odbiju kao neosnovane uz primjedbju da je iznijeti stav branitelja optuženog Bubalo Emira u vezi nepostojanja elemenata krivičnog djela u tački 1.presude neosnovan i usmjeren na odugovlačenje krivičnog postupka te da je Općina Konjic mogla pitanje ustavnosti pojedinih odredaba Zakona o koncesijama HNK/HNŽ ranije iznijeti pred Ustavni sud FBiH.

Branitelj optuženog Bubalo Emira je predložio da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana.

Vijeće je pobijanu presudu ispitalo u granicama u kojima se ona pobija (član 321 ZKP FBiH) odnosno u vezi navoda iz žalbi tužitelja i optuženih.

Žalbe tužitelja i optuženog Bubalo Emira kao žalbeni osnov su istakle postojanje bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312 ZKP FBiH.Kako bi postojanje neke od tih povreda presudu činilo u potpunosti nezakonitom i imalo za posljedicu njeno ukidanje bez obzira na njene pravne i činjenične sadržaje,vijeće je obavezno da iznese svoj stav u vezi osnovanosti tih žalbenih prigovora.

Žalba optuženog Bubalo Emira ukazuje da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 1 tačka d/ ZKP FBiH jer mu je uskraćeno pravo na odbranu time što je od momenta objave pobijane presude do dana dostavljanja pismenog otpravka protekao rok od oko pet mjeseci što je u suprotnosti sa odredbom člana 304

stav 1 ZKP FBiH je određeno da se presuda mora izraditi u roku od 15 dana od dana donošenja a u složenim stvarima u roku od 30 dana i odredbom člana 14 stav 2 ZKP FBiH o tome da je sud dužan sprovesti postupak bez odugovlačenja. Ovaj žalbeni prigovor nije osnovan jer u ovom slučaju ni jedno od prava koje ima optuženi u krivičnom postupku nije povrijeđeno niti je kršenje tih odredaba uticalo na presudu.

Dalji žalbeni navod ovog optuženog da se presuda zasniva na dokazu na kome se ne može zasnivati i da stoga postoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz tačke i./također nije osnovan. U opravdanju ovog prigovora žalba navodi da je sud činjenice u pogledu obaveze plaćanja parkinga utvrdio kao notorne a što nije mogao jer sud presudu zasniva samo na dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu. Vijeće zaključuje da ovakvim navodom nije ukazano na bilo kakav dokaz već na iznijeti zaključak suda o postojanju općepoznatih činjenica. Da bi postojala ova bitna povreda nužno je ukazati na određeni dokaz, dovesti u sumnju njegovu materijalni ili formalnu zakonitost i objasniti relevantnost tog dokaza kao isključivog ili pretežno isključivog u opstojnosti presude. Ovakvih obrazloženja žalba ne sadrži. Pored toga, vijeće nalazi da se uopće ne radi o odlučnoj činjenici (dapače radi se o potpunoj nevažnoj činjenici) te žalba optuženog Bubalo Emir u ovom dijelu odbijena kao neosnovana.

Ostale ukazane bitne povrede se izvode iz ovih navoda odnosno proširuje se njihov efektat sa istim obrazloženjem. Vijeće je stoga te navode podvelo pod ukazane povrede i tako ih riješilo.

Iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud u izreci presude neke činjenične navode iz „precizirane“ optužnice ispustio i u vezi čega je dao i određene razloge. Ta zadiranja u činjenični supstrat je predmet pobijana presude u žalbi tužitelja i branitelja optuženog Bubala.

Tužitelj se u tom pobijanju poziva na postojanje relativno bitne povrede iz člana 312 stav 2 ZKP FBiH i navodi da se taj žalbeni prigovor iznosi „opreza radi“ jer je prvostepeni sud „prilikom izrade“ presude nepravilno primjenio neke procesne odredbe. Mora se primjetiti da odredbe ZKP FBiH ne poznaju pobijanje presude sa uvjetovanim žalbenim osnovima. Isto tako navedena povreda se ne može ostvariti „prilikom izrade presude“ nego se čini u procesu njenog donošenja obzirom da se u pismenom otpravku daju razlozi za donošenje određene vrste presude. Osnovni navod je ustvari da u izreci presude ispušteni dijelovi činjeničnog supstrata iz tačke 1./ „dodatno ukazuju na direktni umišljaj“. Ako je već tako da se radi o dodatnim argumentima za zaključak o umišljaju a zaključak o umišljajnom djelovanju je već donijet, onda je jasno da se u toj domeni ne može uopće razmatrati pitanje pravilnosti i zakonitosti presude. Pri svemu tome žalbeni navod ne sadrži konkretizaciju koju je to odredbu procesnog zakona prvostepeni sud nije primjenio ili je nepravilno primjenio da bi time bila dovedena ili mogla biti dovedena u pitanje zakonitost presude osim što se ukazuje na činjenicu da je sud ispustio određene sadržaje činjeničnog supstrata optužnice. Jer tek nakon što se konkretizuje takva procesna odredba može se upuštati u ispitivanje da li je njeno kršenje uticalo na pravilnost i zakonitost presude. S ovog aspekta je vijeće utvrdilo da obrazloženje žalbenog prigovora nije dovoljno da bi se moglo upuštati u njegovu relevantnost. Međutim, žalitelja (a i prvostepeni sud) valja podsjetiti na slijedeće :

Prema odredbi člana 295 stav 1 ZKP FBiH presuda se može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet potvrđene ili na glavnom pretresu izmjenjene optužnice. U ovom slučaju prema obrazloženju pobijane presude (str.6) tužitelj je na glavnom pretresu održanom dana 10.11. 2011 godine „ precizirao“ optužnicu na način da je optuženom inkriminirao pored radnji izvršenja krivičnog djela iz člana 383 KZ FBiH koje su sadržane u potvrđenoj optužnici a suprotne su odredbama Zakona o koncesijama HNK/HMŽ i kršenje novih blanketnih propisa - Zakona o prometu nepokretnosti, Zakona o građenju i Odluke Općinskog vijeća a prvostepeni sud je nalazeći da te inkriminacije nisu dokazane iste ispustio iz izreke presude (to ispuštanje je ustvari osnov žalbenih prigovora tužitelja i branitelja optuženog Bubalo Emira o bitnim povredama) U vezi s tim vijeće je polazeći od činjenice da potvrđena optužnica nije sadržavala blanketne norme koje je tužitelj unio u optužnicu na glavnom pretresu od 10.11.2011 godine utvrdilo i zaključilo da to unošenje ne predstavlja preciziranje optužnice niti njenu izmjenu u smislu odredbe člana 290 ZKP FBiH već da se radi o potpuno novim inkriminacijama koje nisu bile sadržane u potvrđenoj optužnici što je u skladu sa samim karakterom blanketnog krivičnog djela. Na ove pravne konsekvence je odbrana pravilno ukazivala ali je uprkos tome prvostepeni sud zauzeo drugo i nepravilno stanovište (strana 7 odlomak 3 obrazloženja presuda). Ono je nepravilno jer polazi od stava da se još uvijek radi o istim radnjama što jasno ne može biti jer su u pitanju dodatne radnje protivne sasvim drugim blanketnim propisima. Zbog toga što nije došlo do izmjene optužnice već su dodana nova kršenja propisa koja su ustvari nove inkriminacije koje nisu ni bile obuhvaćene potvrđenom optužnicom, prvostepeni sud nije uopće trebao donositi zaključke o njihovoj dokazanosti, a to je upravo naveo kao razlog „ispuštanja“ već je nakon utvrđenja přednjih elemenata, morao iste zanemariti i presudu donijeti uzimajući kao osnov potvrđenu optužnicu. Stoga se ovaj iznijeti žalbeni prigovor koji polazi o toga da se radilo o izmjenama optužnice ima odbiti kao neosnovan.

U žalbi tužitelja su iznijeti i prigovori u vezi ispuštanja određenih navoda iz preciziranog teksta tačke 2. optužnice. Obzirom na karakter inkriminacije zloupotrebe službenog položaja ili ovlaštenja radi pribavljanja imovinske koristi drugom vijeće ne može zaključiti da su takve intervencije mogle mogle uticati na pravilnost i zakonitost presude jer su izvan dispozicije krivičnog djela. Prvenstveno tužitelj konstatujući da neki ispušteni navodi dokazuju umišljaj optuženog Bubala za izvršenje krivičnog djela pribavljanjem drugom imovinske koristi potpuno gubi iz vida da je prvostepeni sud postojanje umišljaja ionako utvrdio i u vezi sa tim dao određene razloge. U svakom slučaju nije se radilo o inkriminacijama već o okolnostima koje su поближе objašnjavale situaciju pred poduzetu inkriminiran nedozvoljenu radnju koju obuhvata potvrđena optužnica.

Za razliku od žalbe tužitelja, u žalbi branitelj se poziva na bitne povrede iz tačke kada kritikuje intervencije suda u činjenični supstrat „precizirane“ optužnice. Kako se ti prigovori odnose na zaključke prvostepenog suda (stavove prvostepenog suda je nepotrebno iznositi jer su već elaborirani u odgovoru na žalbene navode tužitelja) o nedokazanosti ili nerelevantnosti tih „preciziranja“, žalitelj se samo podsjeća na stav ovog vijeća da te nove inkriminacije nije uopće trebalo uzimati u obzir pri donošenju presude.

Povrh toga, vijeće obzirom na zakonski cilj žalbenih prigovora optuženog vijeće nije ubijedeno da oni idu u korist optuženog a svakako žalba optuženog neće biti zakonita pa prema tome ni osnovana ako ne može imati efekat koristi po optuženog. Stoga ova žalba u odnosu na postojanje bitnih povreda odredaba krivičnog postupka nije osnovana.

Žalbom optuženog Bubalo Emira se presuda pobijala zbog povrede Krivičnog zakona. Žalbene navode je branitelj dopunio na sjednici vijeća po osnovu priloženog novog dokaza presude Ustavnog suda FBiH broj -1/12 od 17.4.2012 godine koja je postala važeća danom 13.7.2012 godine kao danom objavljivanja u Službenim novinama FBiH br. 60/12, dakle nakon isteka roka za žalbu, i iznio nove prigovore u okviru ovog žalbenog osnova a koji se sastoje u tome da optuženi nije zloupotrijebio svoj položaj na način da je postupao protivno Zakonu o koncesijama HNK/HNŽ, drugim riječima da zbog izmjene blanketne norme djelo za koje se optuženi Bubalo Emir optužuje (više) nije krivično djelo. Ovu dopunu je vijeće prihvatilo jer takav navod nije bilo moguće iznijeti u roku za žalbu obzirom da bio dostupan tek nakon objave u javnim glasilima 13.7.2012 godine. Cijeneći sadržaj te pravni značaj i efekat predmetne odluke vijeće utvrđuje da radnje optuženog Bubalo Emira navedene u tački 1 izreke presude ne predstavljaju krivično djelo za koje se on optužuje te je uvažavanjem žalbe valjalo preinačiti presudu u ovom dijelu i optuženog na osnovu odredbe člana 299 tačka a/ ZKP FBiH osloboditi od optužbe.

Krivično djelo Zloupotrebe službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 383 stav 2 u vezi sa stavom 1 KZ FBiH je blanketno krivično djelo što znači da je radnja izvršenja tog krivičnog djela predstavljana odnosno sadržana u nekom drugom propisu. Konkretno u optužnici je to neodređena odredba člana 38 Statuta općine Konjic, koja govori o ovlaštenjima načelnika Općine te Zakon o koncesijama HNK/HNŽ objavljen u Službenim novinama HNK br. 2/03 i to njegove odredbe iz člana 8, člana 19 stav 1, člana 25 i člana 32 i onako kako je to predstavljeno u izreci pobijane presude koja je saglasna sa potvrđenom optužnicom. Uočava se da optužnica uopće ne sadržava odredbe člana 7. navedenog Zakona u kojima se određuje predmet koncesija (vrste) za koji su nadležni organi Kantona/Županije, što je ozbiljan propust optužnice. Tim propuštanjem činjenični supstrat je nedefinisan-nekonkretizovan u tolikoj mjeri da je ostala dilema o tome da li je možda postojala i nadležnost općina ili Federacije za davanje i provođenje postupka koncesije što drugim riječima znači da nije prezentovana radnja izvršenja koja bi predstavljala zloupotrebu službenog položaja. Međutim, iz onih daljih činjeničnih navoda optužnice se može posredno zaključivati da se radilo o koncesiji za korištenje građevinskog zemljišta. Iako je o odredbi člana 7 tačka 8. pomenutog Zakona određeno da su organi Kantona/Županije nadležni sa davanje koncesije za korištenje građevinskog zemljišta, stoji da u skladu sa pomentom presudom Ustavnog suda FBiH takva nadležnost kantonu/županiji ne pripada već je isključiva nadležnost općina kao organa lokalne samouprave. Naime, u tački 1 te presude je utvrđeno da je povrijeđeno pravo općine na lokalnu samoupravu ukoliko je Zakonom o koncesijama kantona nadležnost za koncesiju za korištenje građevinskog zemljišta stavljena u okvir kantonalnih/županijskih organa te je tačkom 3. naloženo organu kantonu da u roku od tri mjeseca od dana njenog objavljivanja, a to je do 13.10.2012, uskladi navedenu odredbu sa Evropskom poveljom o lokalnoj samoupravi i Zakonom o principima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine do kada osporene odredbe ostaju na snazi. Ovo pravno shvatanje Ustavnog

suda je obavezujuće za sve ostale organe na teritoriji Federacije bez obzira što se presuda konkretno odnosi na član 6 stav 1 tačka 9 Zakona o koncesijama kantona Sarajevo. Činjenica da je tačkom 3 te presude odlučeno da još najduže tri mjeseca vrijede predmetne odredbe Kantona Sarajevo i da do tada osporene odredbe ostaju na snazi, vijeće ovog suda nalazi da je cilj tog roka prevazilaženje praktičkih problema u pravnom vakuumu od donošenja presude do usaglašavanja osporenih odredbi. Ovo proizilazi iz slijedećih razloga: dati rok od tri mjeseca je najduže potrebno vrijeme da ovlašteni organi izvrše izmjenu osporenih odredbi odnosno njihovo usaglašavanje sa presudom. Ukoliko ovlašteni organ najduže za tri mjeseca ne izvrši izmjene koje se odnose na to da se koncesija za korištenje građevinskog zemljišta stavi u nadležnost općine, navedene odredbe neće važiti ne samo ubuduće nego neće proizvoditi pravne učinke od dana donošenja osporenog zakona obzirom da su od tog dana bile nevažeće. Ukoliko pak nadležni organ u tom najdaljem roku od tri mjeseca ne postupi po presudi, onda Ustavni sud posebnom odlukom utvrđuje da nesaglasne odredbe prestaju važiti. Ovakva proceduralna rješenja tokom pravnog vakuuma ne mogu imati uticaj na činjenicu da odredbe člana 7 tačke 8 Zakona o koncesijama HNK/HNZ (ona čije kršenja optužnica i ne naznačava kao radnju izvršenja krivičnog djela što je već ocijenjeno kao ozbiljan-nepremostiv propust) nisu nikada bile u saglasnosti sa presudom Ustavnog suda FBiH.

Obzirom da je u pitanju krivično djelo sa blanketnom normom odnosno djelo čije radnje izvršenja su predviđene u drugom propisu a unošenjem tih radnji u zakonski opis predmetnog krivičnog djela se tek identifikuje zabranjena radnja, sasvim je jasno da izmjena tog propisa utiče i na elemente krivičnog djela odnosno na definisanje radnje izvršenja krivičnog djela.

Takve izmjene su u ovom slučaju regularno nastale dana 13.10.2012 godine, dakle u periodu od dana donošenja pobijane presude-23.11.2011 do dana odlučivanja o žalbama-do njene pravosnažnosti-dana 30.10.2012 godine. Da je sve to tako, može se zaključiti i analognim tumačenjem odredbe člana 343 stav 1 tačka g/ ZKP FBiH prema kojoj osnov za ponavljanje postupka predstavlja odluka Ustavnog suda kojom je prestao važiti zakon na osnovu kojeg je bila donijeta pravosnažna presuda.

Ovo konačno znači da se optuženom Bubalo Emiru ne mogu više inkriminisati radnje izvršenja iz Zakona o koncesijama HMK/HNZ a koji je jedini blanketni propis iz činjeničnog supstrata potvrđene optužnice odnosno da se mora donijeti oslobadajuća presuda po odredbi člana 299 tačka a/ ZKP FBiH.

U tačkama 2 i 3 izreke pobijane presude koja je preuzela činjenični supstrat potvrđene optužnice opisan je isti krivičnopravni događaj u kome su učestvovali optuženi Bubalo Emir i optuženi Omerović Sead.

Radnje optuženog Bubalo Emira su predočene kao podnošenje zahtjeva za odobrenje građenja iako je bio svjestan da je koncesionar „Unevit“ isključivi investitor iako je bio svjestan da koncesionaru pribavlja imovinsku korist a općini Konjic imovinsku štetu (uvođenjem dvostruke posljedice uopće nije opredjeljen umišljaj o smislu predmetnog krivičnog djela) pa je optuženi Omerović Sead donio rješenje o odobrenju za građenje općini Konjic koja je oslobodjena od plaćanja rente i čime je koncesionaru pribavio imovinsku korist od 31.080,94 KM a za isti iznos oštetio općinu Konjic (valjda se ovaj

iznos odnosi na visinu rente), čime je prema stavu optužnice i izreke presude pod tačkom 2. počinio krivično djelo iz člana 383 stav 2 u vezi sa stavom 1 KZ FBiH.

Radnje optuženog Omerović Seada su predočene kao donošenje odluke o odobrenju građenja Općini Konjic a ne koncesionaru Unevitu iako je znao da je Unevit investitor i da mora platiti rentu pa je time koncesionaru pribavio imovinsku korist od 31.080,94 KM a za isti iznos oštetio Općinu Konjic.

U žalbi branitelja optuženog Omerović Seada se pravilno s osnova povrede krivičnog zakona navodi da radnje koje su stavljene na teret optuženom nisu radnje krivičnog djela za koje se optužuje te je jedan od prijedloga da se donese oslobađajuća presuda na osnovu člana 299 tačka a/ KZ FBiH.

Prije svega, vijeće ukazuje da žalba optuženog Bubalo Emira nije podnijeta u istom pravcu pa je vijeće shodno odredbi člana 324 ZKP FBiH utvrdivši da razlozi ove presude povodom žalbe optuženog Omerovića idu i u njegovu korist, postupalo kao da postoji i njegova žalba iz istog žalbenog osnova.

Iz činjeničnog opisa tačke 2 i tačke 3 izreke presude slijedi da je šteta u visini od 31.080,94 koja se odnosi na rentu nastala nastala za Općnu Konjic time što je njoj izdato odobrenje za građenje a ne koncesionaru Unevitu koji bi tu rentu morao platiti prije dobijanja dozvole za gradnju.

Iz takvih opisa radnji izvršenja oba optužena ne slijedi da je koncesionaru Unevitu pribavljena imovinska korist niti da je oštećena općina Konjic odnosno ne slijedi da je uopće nastala posljedica radnji koje su poduzeli optuženi. U suštini te radnje znače da je koncesionar podnio zahtjev za izdavanje odobrenja za građenje i da taj zahtjev nije odobren pa prema tome nije ni postojala obaveza da koncesionar plaća iznos rente. Time što je odobreno građenje Općini Konjic, koncesionar nije stekao pravo na građenje niti je takvo pravo mogao da stekne. Tek da je izdato odobrenje za građenje investitoru koji predhodno nije platio iznos rente a sve zbog opisanih radnji poduzetih od strane optuženog Bubalo Emira i očigledno nesavjesnog rada optuženog Omerović Seada, moglo bi se govoriti o sticanju imovinske koristi ili nastanku štete. U činjeničnom supstratu optužbe se pošlo od sasvim pogrešne logične postavke da sama namjera investitora da gradi ima direktnu uzročnu vezu sa izdatim odobrenjem Općini Konjic kao i da takvo odobrenje Općini ima odraz na pravo gradnje investitora. Vijeće ukazuju na istovremeni navod iz (iste) optužnice da neplaćanje rente onemogućava izdavanje odobrenja za gradnju investitoru. Ukoliko je pak investitor u ovakvom slučaju i otpočeo izgradnju, koja aktivnost stoji izvan optužnice, to nije legalna gradnja a taj čin se ne može vezivati za odobrenje za gradnju izdato drugom licu, ovdje Općini Konjic.

Kako iz činjeničnog supstrata ne proizilazi da radnje optuženih predstavljaju elemente krivičnog djela za koje se optužuju ili nekog drugog oblika njegovog izvršenja, to je vijeće na osnovu člana 299 tačka a/ ZKP FBiH donijelo oslobađajuću presudu.

Iz prednjih razloga je evidentno da je bespredmetno razmatrati osnovanost prigovora zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalba tužitelja zbog odluke o krivičnoj sankciji prema optuženom Bubalo Emiru je također bespredmetna te je obzirom na sve izloženo ova žalba je odbijena kao neosnovana.

Obzirom na oslobađajuću presudu, valjalo je i odluku o troškovima preinačiti na način da se odluči po odredbi člana 203 stav 1 ZKP FBiH.

